

Slutning, medens Retsaaret gaaer fra 1ste Juli (§ 16). Saa lang Tid forud vil det ofte være uanselig at tage Bestemmelse om Retsordenen; det synes tilstrækkeligt, naar dette skeer 2 Maanedes inden Retsaarets Begyndelse. Hvad Bekjendtgjørelsen angaaer, findes Thinglæsningen uden Skade at kunne bortfalde.

Et Mindretal fastholder sit tidligere Forslag om, at Kredsretter ikke skulle benyttes som Appellinstants, hvorefter § 23 foreslaaes forkastet.

I Anledning af § 30 stiller et andet Mindretal et med det i forrige Samling ligelydende Forslag.

Udvalget foreslaaer en Tilføining til § 38 om, at Udvalgslisten tilstilles Rævningsrettens Formand, for at Bestemmelserne i § 41 kunne skee Fyldest, hvorefter Bestemmelserne herom i § 41, der findes mindre fyldestgjørende, forandres. — Ved § 39 foreslaaes optaget en Deel af Udvalgets Forslag i forrige Samling.

Angaaende Spørgsmaalet om Diæter til Rævninger (§ 43) har Udvalget ligesom i forrige Samling deelt sig i et Fleertal og Mindretal.

Et Mindretal fastholder sit tidligere Forslag om Bestikelsen af Overanklagerne (§ 46).

Skjønt det maa antages at være Udfastets Mening, at det hele Anklagevæsen staaer under Justitsministerens Overtilsyn, har man dog troet det rettest udtrykkelig at udtale det (§ 44).

Udvalget nærer den Anskuelse, at Politiets Embedsmænd ikkun i offentlige Politisager bør kunne optræde som Anklagere (§ 47), og at der ikke er Anledning til at tilkjende dem Salær, naar de optræde som Anklagere i de nævnte Sager (§ 48).

Andet Afsnit.

Udvalget har vel ikke følt sig overbevist om Rigtigheden af de Grunde, der have bevæget Ministeriet til ikke at tiltræde flere af de For-

slag, Udvalget i forrige Samling havde stillet til Kapitel I., men da det erkjendes af Ministeriet, at Udfastets Ordensfølge, hvad Bærning angaaer, ikke er absolut bindende, skal man ikke gjenoptage de tidligere stillede Forslag. Derimod har man troet det rettest at foreslaae § 55 forandret derhen, at Statsanklageren erholder Myndighed til at henvise en Sag til anden Ret end den, hvor den efter de almindelige Regler skal behandles. Tvivlsmaal, om en Sag skal forfølges ved den ene eller den anden Ret, bør, efter Udvalgets Mening, ogsaa afgjøres af Statsanklageren og ikke af Overretten, ifølge den Maade, hvorpaa Anklagevæsenet ved Udfastet er ordnet.

Udfastets § 77 stemmer ikke med Motiverne. I det Udvalget i den Anledning stiller et Forslag, maa det tillige fastholde det tidligere Forslag om, at Bestemmelserne om Godtgjørelse for Vidner finde deres Plads imellem de almindelige Regler i 12te Kapitel.

De i §§ 79 og 83 omhandlede Indaantninger til Overretten forudsættes at kunne skee paa den i § 123 nærmere bestemte Maade.

For at bringe større Samklang imellem Bestemmelserne i § 83 om Straf for Vidnet, der vægrer sig ved at afgive Forklaring, og andre Bestemmelser i Udfastet, hvor Forholdet mellem Bøder og simpelt Fængsel fremtræder, navnlig § 119, foreslaaes Forandringer i begge Paragrafer.

Et Mindretal kan ikke føle sig beroliget ved Udfastets Regler om den Maade, hvorpaa Spørgsmaal kunne stilles til Sigtede, og har i den Anledning stillet saavel et principalt som et subsidiært Forslag, hvilket sidste er tiltraadt af enkelte Medlemmer, der ikke kunne slutte sig til det principale.

Nogle Medlemmer af Fleertallet fra forrige Samling have optaget det daværende Fleertals Forslag til § 103.

Udvalget maa fastholde det til den tidligere § 112 (Udfastets § 107) stillede Forslag, hvorved Misbrug ved Hænsundersøgelse uden forudgaaende Retskjendelse formeentlig vil modvirkes; Ministeriets Grunde imod Forla-